

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Ζ'

16 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1939

ΑΡΙΘ. 46

Ο ΕΝΟΡΙΑΚΟΣ ΝΟΜΟΣ

Ἀνεμένετο μετὰ πολλοῦ διαφέροντος ἡ δημοσίευσίς τοῦ Ν. Δ. ὅπερ ἡ Κοινοβουλευτικὴ Ἐπιτροπὴ ἐντολῇ τῆς Βουλῆς κατήρτισεν, ἀναφερομένου καὶ τροποποιοῦντος τὸν τε νόμον περὶ Ἐνοριῶν καὶ περὶ τοῦ Γεν. Ἐκκλ. Ταμείου.

Ἐπελογίζοντο ἀναμφιβόλως βελτιώσεις καὶ συμπληρώσεις ἰδίως τοῦ Ἐνοριακοῦ Νόμου καὶ μάλιστα εἰς τὰ ἀναγόμενα περὶ τῶν Ἐφημερίων, ἀφοῦ ἠκούμεν ὅτι ὁ Ἱερός Σύνδεσμος Ἀθηῶν ὁ κηδεμονεύων τοὺς Ἱερεῖς ὄλου τοῦ Κράτους περὶ τοῦτο ἐμόχθει μὲ ἀνυστάκτους ὀφθαλμούς. Ἀτυχῶς τὰ πράγματα μᾶς διέψευσαν καὶ τὸ Ἐφημεριακὸν ζήτημα ὀπισθοδρόμισε παρασάγγας ἀντὶ προϋθίσεως, ὡς ἐξηγούμεθα.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 14 τοῦ ἀπὸ 4 Νοέμβρ. 1926 Ν. Δ. ὁ μισθὸς τῶν Ἐφημερίων καθωρίζετο ὑπὸ τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου ἀνευ συμπράξεως τῆς Ἐνοριακῆς Ἐπιτροπῆς.

Τὸ ἄρθρον τοῦτο συνετέλεσε σπουδαίως εἰς τὴν βελτίωσιν τῆς θέσεως τῶν Ἱερέων. Ὁ Ἱερεὺς ἀπεμακρύνετο πλέον πάσης ἐξαρτήσεως καὶ ἐπαφῆς μὲ τὰς Ἐνορ. Ἐπιτροπὰς καὶ παρέμενεν ἀπελεύθερος τῆς δουλείας τῶν Ἐπιτρόπων, ἰσότημον μέλος ἐν τῇ Ἐνοριακῇ Ἐπιτροπῇ ἐποπτεύων μὲ ἀγρυπνον βλέμμα τὰς πράξεις τῆς. Ὁ μισθὸς του δὲν ἐξηρτάτο ἀπὸ τὴν θέλησιν τῶν Ἐπιτρόπων ὥστε νὰ ἀναγκάζεται δουλικῶς νὰ ὑποκύπτῃ εἰς αὐτούς. Ὁ μισθὸς τοῦ Ἐφημερίου κατ' ἐισήγησιν τοῦ Μητροπολίτου, φυσικοῦ προστάτου τοῦ Ἱερέως, ὠρίζετο ὑπὸ τοῦ Μητροπ. Συμβουλίου ἀνεκκλήτως, μὴ δικαιουμένων τῶν Ἐπιτρόπων εἰς ἔφεσιν.

Ἀτυχῶς τὸ ἄρθρον 2 τοῦ δημοσιευθέντος Ν. Δ. ἀπὸ 14 Σεπτεμ. ἐ. ἔ. καταργεῖ τὴν σπουδαίαν ταύτην διάταξιν διὰ τὴν οικονομικὴν καὶ ἠθικὴν κατάστασιν τῶν Ἱερέων, καὶ ἐπαναφέρει πάλιν αὐτοὺς εἰς θέσιν ὑπαλλήλων ὑποτεταγμένων εἰς τοὺς Ἐπιτρόπους. Κατὰ τὸ ἄρθρον τοῦτο ὁ μισθὸς τοῦ Ἱερέως ὀρίζεται ὑπὸ τῆς Ἐνοριακῆς Ἐπιτροπῆς, ἐπὶ ἐσόδων μέχρι 150.000 δρ, μέχρι 30 ο)ο ἄνω δὲ τῶν 150.000 δρ. μέχρι 25 ο)ο, οἱ δὲ Ἐπίτροποι ἔχουσι καὶ δικαίωμα ἐφέσεως εἰς τὸ

Ἐπουργεῖον ἐπὶ πάσης τροποποιήσεως ἢν τυχὸν θὰ ἐπέφερε τὸ Μητροπολιτικὸν Συμβούλιον. Συμφώνως πρὸς ταῦτα ὁ Ἱερεὺς καθίσταται δούλος τοῦ Ἐπιτρόπου ἀπὸ ἰσότημος ὅπου ἦτο, μὴ δυνάμενος πλέον οὔτε νὰ ἐποπτεύῃ οὔτε νὰ ἐκφράξῃ ἀμερόληπτον γνώμην ὡς μέλος τῆς Ἐνοριακῆς Ἐπιτροπῆς. ἐφ' ὅσον ἡ οικονομικὴ του τύχη ἐξαρτᾶται ἐξ ὀλοκλήρου ἀπὸ τοὺς Ἐπιτρόπους, οὔτινες καὶ τὸν μισθὸν του αὐτοὶ ὀρίζουσι, καὶ δικαίωμα ἐφέσεως εἰς τὸ Ἐπουργεῖον ἤδη ἔχουσι, ὅπερ πρὶν δὲν εἶχον, καθ' ἣν περίπτωσιν τὸ Μ. Σ. μεταβάλλει τὰ ὅσα οἱ Ἐπίτροποι ὤρισαν. Ὁ καθορισμὸς δὲ τοῦ ποσοστοῦ διὰ τοὺς μισθοὺς τῶν Ἱερέων ὑποβιβάζει τοὺς ἤδη ἐν πολλοῖς καταβαλλομένους μισθοὺς, ὡς συμβαίνει διὰ τοὺς Ἱερεῖς τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ Καρδίτσης, ὧν ὁ μισθὸς ἤδη καλύπτει τὰ 40 ο)ο τῶν ἐσόδων τοῦ Ναοῦ, τὴν ἐλάττωσιν τῶν ὁποίων τὸ Μ. Σ. καὶ διέταξεν. Οὐδὲ διακρίνομεν μέριμναν τινὰ ὑπὲρ τοῦ Ἱερέως, διότι οὗτος δικαιούται κατὰ τὸ 1ον ἄρθρον ἐδ. γ' νὰ παραστή ἐνώπιον τοῦ Μ. Σ. ὅταν συζητεῖται ὁ προϋπολογισμὸς τοῦ Ναοῦ του, ἂν καὶ ὡς διευτυπῶθῃ τοῦτο ἐν τῷ Ν. Δ. χρήξῃ ἐρμηνείας κατὰ πόσον ὀμιλεῖ τὸ ἄρθρον γενικῶς περὶ τῶν Ἱερέων τοῦ Κράτους ἢ μόνον προνομιακῶς περὶ τῶν Ἱερέων τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ὡς ἡμεῖς νομίζομεν. Καὶ ἂν τάχα παραστή ὁ Ἱερεὺς ἐνώπιον τοῦ Μ. Σ. ἵνα ἐκθέσῃ τὴν οικονομικὴν δυσπραγίαν του καὶ ἐπιδείξῃ τὰ ἐφθαρμένα ῥάσα του, οὐδὲν τοῦτο θὰ ἔχη ἀποτέλεσμα, ἀφοῦ πᾶσαν τροποποίησιν ἢν τυχὸν θὰ ἐπιφέρῃ τὸ Μ. Σ. ἐπὶ τοῦ προϋπολογισμοῦ, δύναται νὰ ἐφέσειβάλλωσιν οἱ Ἐπίτροποι εἰς τὸ Ἐπουργεῖον.

Ἐπομένως ἐναργέστατα καταφαίνεται ὅτι τὸ ὑπ' ὄψει Ν. Δ. ἐνισχύει τὴν θέσιν τῶν Ἐπιτρόπων ἀφαιρὸν κεκτημένα δικαιώματα τῶν Ἱερέων. Ἀλλὰ καὶ ἄλλη διάταξις τοῦ ἐν λόγῳ Ν. Δ. εἶναι πρὸς ζημίαν τῶν Ἱερέων. Κατὰ τὸ 6ον ἄρθρον οἱ μισθοὶ τοῦ προσωπικοῦ τῶν Μητροπολιτικῶν Γραφείων καταβαλλόμενοι πρὶν ὑπὸ τοῦ Γεν. Ἐκκλ. Ταμείου ἤδη θὰ καταβάλλωνται ὑπὸ τῶν Ἐνοριακῶν Ναῶν, ὡς καὶ ἡ τὸ πρῶτον ἤδη καθοριζομένη ἀμοιβὴ τῶν μελῶν τοῦ Μ. Συμβουλίου. Προφανῶς ὁμοίως οἱ Ἐνοριακοὶ Ναοὶ

δὲν θὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ καταβάλλωσιν 100 000 δρ. ἑτησίως εἰς ἑκάστην Μητρόπολιν, καὶ συνεπῶς ἐξ ἀδηρίτου ἀνάγκης πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ ποσοῦ θὰ περικοπῶσιν καὶ οἱ μισθοὶ τῶν Ἱερέων. Χάνουσι δὲ οἱ ἀτυχεῖς οὗτοι ὑπάλληλοι τῶν Μητροπόλεων τὴν ὑπόστασιν τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου.

Καὶ ἄλλαι διατάξεις τοῦ Ν. Δ, ἀστόχως ἐτέθησαν. Καθορίζονται πάλιν Ἑκκλ. Πρωτοπαρασκευαστικαὶ Σχολαὶ μὲ ὀκτάμηνον φοίτησιν καὶ μὲ σύνολον ἀμοιβῆς τῶν καθηγητῶν δρ. 500 μηνιαίως καταβαλλομένων ἐξ ἀναλογίας ὑπὸ τῶν μαθητῶν. Αἱ σχολαὶ αὗται ἔπρεπε νὰ λειτουργῶσιν οὐχὶ ἐν ἑκάστη Μητροπόλει, ἀλλ' ὡς μονοτάξιον τμήμα τῶν Ἱερατικῶν Σχολῶν μὲ ἐνιαύσιον φοίτησιν, ὡς ὥριζε ὁ νέος νόμος περὶ Ἱερατικῶν Σχολῶν πρὸ μηνὸς μόλις δημοσιευθεῖς. Ἡ ὀριζομένη δὲ ἀμοιβὴ τῶν 500 δρ. μηνιαίως διὰ τὸ διδάσκον προσωπικὸν ὑφ' ὅλων τῶν μαθητῶν συνολικῶς καταβαλλομένης προφανῶς εἶνε ἀνεπαρκῆς διὰ τρία τοῦλάχιστον πρόσωπα ὅσα δέον νὰ ἀποτελῶσι τοῦτο, καὶ καθιστᾷ ἀνέφικτον καὶ τὴν λειτουργίαν καὶ τὴν μόρφωσιν τῶν ὑποψηφίων Ἱερέων. Καὶ ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 3 καθ' ἣν ἀπαγορεύεται εἰς τὸ ἐξῆς ὁ διορισμὸς Ἱερομονάχων ὡς τακτικῶν ἢ προσωρινῶν Ἐφημερίων, ἐν ᾧ οὐδὲν νέον εἰσάγει ἐν τῇ πράξει, τακτοποιεῖ τὴν θέσιν πάντων τῶν ἡδη ἰπηρετούντων.

Τοιαύτας ἐπιζημίους διατάξεις περιέχει τὸ δημοσιευθὲν Ν.Δ. καὶ εἶναι λυπηρὸν διότι ὁ Ἱερός Σύνδεσμος Ἀθηνῶν ὅστις παρίσταται ὡς ἐκπρόσωπος τῶν Ἱερέων τοῦ Κράτους προβάλλων ἑκάστοτε ἀξιῶσεις προστάτου, δὲν ἀντελήφθη καὶ δὲν διεμαρτυρήθη ἐντόνως ὡς ἔπρεπε, προάσπιζων τὰ μέχρι τοῦδε κεκτημένα ὑπὲρ τῶν Ἱερέων, ἀφοῦ οὐδὲν νέον ἀποκτῆμα ἐπέτυχεν.

† Ὁ Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων
ΙΕΖΕΚΙΗΛ

ΤΟ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΟΥ ΚΛΗΡΟΥ ΤΗΣ Ι. ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΘΥΑΤΕΙΡΩΝ

Τῇ 8ῃ Ὀκτωβρίου ἐ.ε. συνήλθεν ἐν Παρισίοις Συνέδριον τῶν ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς παροικίαις Β. καὶ Δ. Εὐρώπης διακονούντων ἱερέων τῆς Ι. Μητροπόλεως Θυατείρων. Τὸ Συνέδριον διαρκέσαν τέσσαρας ἡμέρας διτελεῖ ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Θυατείρων κ. Γερμανοῦ. Λαμβανομένης δ' ὑπ' ὅψιν τῆς σοβαρᾶς ἐργασίας, ἣτις καθ' αὐτὸ συνετελέσθη, τῆς τάξεως καὶ εὐπροσπειρίας μεθ' ἧς διεξήχθησαν αἱ συζητήσεις ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους καὶ τῆς ἀγάπης καὶ φιλαδελφίας, ἣτις διέκρινε τὰς σχέσεις τῶν μελῶν πρὸς ἀλληλα, δύναται τις νὰ ἀπο-

φανθῇ ὅτι τοῦτο ἐσημείωσε μοναδικὴν ἐπιτυχίαν καὶ θὰ ἠδύνατο νὰ χρησιμεύσῃ ὡς πρότυπον διὰ πᾶσαν παρμοσίαν ἱερατικὴν συγκέντρωσιν. Δέον νὰ τονισθῇ εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ὅτι τὸ Συνέδριον ἀφεώρα τὰς θρησκευτικὰς καὶ ἠθικὰς ἀνάγκας τῶν ἐν Εὐρώπῃ Ἑλλήνων Ὀρθοδόξων. Οἱ ἀποτελέσαντες αὐτὸ ἐγκατέλιπον τὰς παροικίας, ἐν αἷς ἐφημερεύουν καὶ ἔσπευσαν εἰς Παρισίους ὑπεικόντες εἰς τὴν πρόδοκλήριον τοῦ Ἐπισκόπου αὐτῶν, ἵνα ἀπὸ κοινοῦ θέσουν τὰς βάσεις εὐμεθόδου δράσεως ὑπὲρ τῶν χριστιανῶν, τῶν ὁποίων προΐστανται. Καὶ ἀπερχόμενοι θεομὴν δοξολογίαν ἀνέπεμψαν πρὸς Κύριον, Ὅστις διὰ μοναδικῆς ἐπιτυχίας ἔσπεψε τὰς προσπαθείας καὶ ἠλόγησε τὴν πρώτην ταύτην συνάντησιν αὐτῶν.

Ἡ μέθοδος τῆς ἐργασίας, τὴν ὁποίαν ἠκολούθησε τὸ Συνέδριον ὑπῆρξεν ἡ ἐξῆς: Πρῶτον ἀνεγινώσκειτο ἡ εἰσήγησις ἐπὶ ἑνὸς τῶν πέντε θεμάτων, τὰ ὁποῖα ἀπησχόλησαν τὸ Συνέδριον· εἶτα ἠκολούθει συζήτησις ἐπὶ τῆς εἰσηγήσεως, καθ' ἣν ἕκαστον τῶν μελῶν ὑπέβαλλε καὶ προτάσεις ἰδίας μὴ περιλαμβανομένας ἐν τῇ ἀναγνωσθείσῃ εἰσηγήσει καὶ τέλος συνήρατο καθ' ἰδίαν τριμελῆς ἐπιτροπὴ, ἵνα ἀποκρυσταλλώσῃ εἰς ἀπλᾶς προτάσεις τὰ πορίσματα τῆς εἰσηγήσεως καὶ τῆς ἐπακολουθησάσης συζητήσεως.

Τὰ θέματα τὰ συζητηθέντα ὑπὸ τοῦ Συνεδρίου ἦσαν τὰ ἐξῆς: Κατήχησις Ἑλληνοπαίδων, Θεῖον Κήρυγμα, Ἐξομολόγησις καὶ Θεῖα Εὐχαριστία, Θεῖα Λειτουργία καὶ Κοινωνικὴ δρᾶσις τοῦ Ἑλλήνου ἱερέως ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ.

Εἰσηγητὴς τοῦ πρώτου θέματος ἦτο ὁ αἰδεσιμολ. Κ. Καλλίνικος πρωτοπρεσβύτερος τοῦ ἐν Μάντισσας Ἑλληνικοῦ Ναοῦ. Ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου, μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ὥραίας καὶ ἐξονυχιστικῆς εἰσηγήσεως τοῦ ἀκαμάτου τούτου καὶ διαπροποῦς συγγραφέως ὑπὸ τοῦ Γ. Γραμματέως τοῦ Συνεδρίου, αἶτε τοῦ ἰδίου μὴ δυνηθέντος νὰ παραστῇ αὐτοπροσώπως, ἡ ὁλομέλεια τοῦ Συνεδρίου ἐπέστησεν ἰδιαιτέρως τὴν προσοχὴν αὐτῆς. Τόσον ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Προέδρου, ὅσον καὶ ὑπὸ τῶν μελῶν ἐτονίσθη ἡ σπουδαιότης τοῦ ζητήματος τῆς Κατηχήσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ μικροκόσμου τῆς Εὐρώπης καὶ ὑπὸ πάντων ἀνεγνωρίσθη ὅτι ἐξ αὐτῆς ἤρτηται αὐτῇ αὐτῇ ἡ ὑπαρξίς τῶν Ὀρθοδόξων Ἑλληνικῶν Παροικῶν τοῦ Ἐξωτερικοῦ. Ταυτοχρόνως ὅμως ἀνεγνωρίσθησαν καὶ αἱ μεγάλαι δυσκολίαι, τὰς ὁποίας ἔχουν νὰ ἀντιμετωπίσουν οἱ κατὰ τόπους Ἕλληνες ἱερεῖς ἐν τῷ ἔργῳ τῆς Κατηχήσεως τῶν Ἑλληνοπαίδων.

Δοθέντος ὅμως διὰ τὸ ζήτημα τῆς Κατηχήσεως κέκτηται ὑψίστην σημασίαν, ἀνεγνωρίσθη ὅτι οἱ ἱερεῖς ὀφείλουσαν νὰ θεωρήσουν αὐτὸ καθήκον στοιχειῶδες, ὅπως διαφωτίσουν τοὺς γονεῖς προσηκόντως, ἵνα οὗτοι οἰκειοθελῶς ἀποστέλλουν τὰ τέκνα των εἰς τὸν Ναὸν ἢ ἄλλον τινὰ τόπον, ὅστις ἠθέληεν ὀρισθῆναι διὰ τὴν διεξαγωγὴν τοῦ ἔργου τούτου, ὡσαύτως ἐνεκρίθη ὅπως ἡ Μητρόπολις Θυατείρων ἀπολύσῃ παραινενικὴν πρὸς τοὺς γονεῖς ἐγκύκλιον, ἣτις ν' ἀναγνωσθῇ εἰς τοὺς Ναοὺς καὶ διανεμηθῇ ὑπὸ τῶν κατὰ τόπους ἐφημερίων εἰς τὰς Ἑλληνικὰς οἰκογενείας. Προκειμένου δὲ περὶ βιβλίου, ὅπερ θὰ ἠδύνατο νὰ

χορηγούμενη ὡς βοήθημα τῶν ἱερέων διὰ τὸ κατηχητικὸν μάθημα, πάντες συνεφώνησαν, ὅτι ἄριστον τοιοῦτον εἶναι ἢ τοῦ Πρωτοπρεσβυτέρου Κ. Καλλινίκου Κατήχης, ἣτις ἔχει ἤδη μεταφρασθῆ εἰς τὴν Ἀγγλικήν, Γαλλικὴν καὶ Γερμανικὴν προνοίᾳ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Θυατείρων κ. Γερμανοῦ.

Τὸ κήρυγμα ἐπίσης ἐπετέλεσεν ἀντικείμενον σκέψως καὶ συζητήσεως ἐκ μέρους τῶν συνέδρων. Τὴν ἐπὶ τούτου εἰσηγήσιν ἀνέγνω ὁ Πανσο. Ἀρχιμ. Θ. Παρασκευαΐδης, προϊστάμενος τοῦ Ἑλληνικοῦ Ναοῦ Λειψίας. Ἀνεγνωρίσθη ὑπὸ πάντων ὅτι τὸ κήρυγμα πρέπει ν' ἀποτελέσῃ μέρος ἀναπόσπαστον τῆς Θ. Λειτουργίας, νὰ μὴ ὑπερβαίῃ τὰ 15 λεπτά, νὰ γίνεται εἰς γλώσσαν προσιτὴν εἰς τὸ ἐκκλησίασμα καὶ νὰ εἶναι ζωντανὸν καὶ ἐπαγωγὸν κατὰ τὸ δυνατόν. Ὅπου αἱ συνήθειαι ἐπιτρέπουν ἐκεῖ δύναται νὰ γίνεται κήρυγμα καὶ κατὰ τὴν τέλει τῶν μυστηρίων τοῦ γάμου καὶ τῆς βαπτίσεως ἢ καὶ τὰς κηδεύας. Γνωστοῦ δ' ὄντος ὅτι οἱ Ἕλληνες τοῦ ἔξωτερικοῦ, λόγῳ τῶν ἐπὶ μακρὰ ἐτη διαμονῶν αὐτῶν ἐν τῷ ἔξωτερικῷ ὕστερον εἰς κατηχητικὴν μόρφωσιν, ἐξεφράσθη ἡ εὐχὴ ὅπως οἱ ἐφημέριοι κηρύττοντες ἐκλέγουν ἔστω ὅτι θέματα κατηχητικά. Ἐπειδὴ δὲ πολλοὶ ἐκ τῶν Ἑλλήνων, ὡς γεννηθέντες καὶ μορφωθέντες ἐν τῷ ἔξωτερικῷ ἀγνοοῦν πολλάκις τὴν μητρικὴν τῶν γλώσσαν, ἐγένετο ἀποδεκτὸν ὅπως γίνωνται καὶ κηρύγματα εἰς τὴν γλώσσαν τῆς χώρας, ἐν ἣ οὗτοι ἐγκαταβιῶν, ὑπὸ τὸν ὄρον ὅπως ὅπως τὰ κηρύγματα ταῦτα γίνονται ἐκτὸς τῶν Ναῶν καὶ εἰς τὰς αἰθούσας, αἵτινες παρὰ τοῖς πλείστοις τῶν Ἑλληνικῶν Ναῶν τοῦ ἔξωτερικοῦ ὑπάρχουν παρὰ τοὺς Ναοὺς, χρησιμοποιούμεναι ὡς Σχολεῖα ἢ τόποι συγκεντρώσεως τῶν ἐνοριτῶν.

Τὴν ἐπὶ τῆς Θ. Λειτουργίας εἰσηγήσιν ἀνέγνω ὁ Πανσο. Ἀρχιμ. Ἀθ. Παραδείσης, ἐφημέριος τοῦ ἐν Παρισίοις Ἑλληνικοῦ Ναοῦ. Κατόπιν τῆς σχετικῆς συζητήσεως, καθ' ἣν ἐπιστοποιήθη ὅτι δὲν ὑπάρχει ὁμοιομορφία ἐν τῇ τελέσει τῆς Θ. Λειτουργίας ἐν τοῖς διαφόροις Ἑλληνικοῖς Ναοῖς τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Θυατείρων, ἀλλὰ λαμβάνουν χώραν παρεκκλίσεις, προσθήκαι καὶ συμπτώσεις μὴ προβλεπόμεναι ὑπὸ τῆς παραδεδεγμένης ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ τάξεως, ὁμοφώνως ἐνεκρίθη ὅπως ἐπαφειῇ ἢ τακτοποίησιν τοῦ ζητήματος εἰς τὴν διοικητικὴν περιφέρειαν τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Θυατείρων, ἣτις δι' ἐιδικῆς ἐγκυκλίου αὐτῆς νὰ ἀπαγορεύσῃ πᾶσαν αὐτόβουλον παρεκκλίσειν ἐκ τοῦ Τυπικοῦ τῆς Μ. Ἐκκλησίας καὶ καθορίσῃ ὅπως τοῦτο εἶναι ὁ μοναδικὸς γνῶμων καὶ κανὼν ἐν πάσαις ταῖς Ἱ. Ἀκολουθίαις, ἰδιαίτερος δὲ τῇ Θ. Λειτουργίᾳ.

Τὴν ἐπὶ τῶν μυστηρίων τῆς Ἱ. Ἐξομολογήσεως καὶ Θ. Εὐχαριστίας εἰσηγήσιν ἀνέγνω ὁ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. Γεωργίου Ἀνδρεάδης, Προϊστάμενος τοῦ ἐν Μονάχῳ Ἑλληνικοῦ Ναοῦ. Τὰ δύο ταῦτα ζητήματα, τὰ τόσον ζωτικὰ διὰ τὴν πνευματικὴν ζωὴν τοῦ Ὀρθοδόξου Χριστιανοῦ ἐπὶ μακρὸν ἀπασχόλησαν τὸ Συνέδριον. Ταυτὴ εἶναι ἡ δύναμις τῆς ἀμαρτίας καὶ τασαῖται αἱ παλίδες, τὰς ὁποίας στήγει ὁ πονηρὸς εἰς τὰ μέγιστα κέντρα τῆς Εὐρώπης, ὥστε ἡ πνευμα-

τικὴ ζωὴ τῶν ἐν αὐτοῖς βιούντων Χριστιανῶν πολλάκις ἀτονεῖ μέχρι τοῦ σημείου ὅτε νὰ θεωρηθῇ πάντῃ νεκρὰ καὶ αὐτὸ τοῦτο ἀνύπαρκτος. Οἱ Ἕλληνες ἱερεῖς οἱ ἀποτελέσαντες τὸ Συνέδριον ἐξέθεσαν ἕκαστος τὴν προσωπικὴν του πείραν ἀπὸ τῆς τελευταίας ταύτης ἐπόψεως, κατενόθη δὲ ἡ ἀμυστος καὶ ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη τῆς λήψεως μέτρων δραστηκῶν πρὸς ἀναζωογόνησιν τοῦ μυστηρίου τῆς Ἱ. Ἐξομολογήσεως, ἵνα οἱ Ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ ἔτοιμοι καὶ προπαρασκευασμένοι προσέρχωνται εἰς τὸ ἔταρον μέγα καὶ ζωοπάρχοτον μυστήριον τῆς Θ. Εὐχαριστίας. Καὶ ἐν τοῖς ζητήμασι τούτοις εἶδον οἱ Πανοσιολογίσταται συνέδριοι ὑψούμενον ἐνώπιον αὐτῶν τὸ πρόβλημα τῆς Κατηχήσεως μεγάλων καὶ μικρῶν. Ἡ κατανόησις τῆς σπουδαιότητος τῶν δύο τούτων ὑπὸ ἐξέτασιν μυστηρίων εἶναι ἀδύνατος ἂν μὴ προηγηθῇ κατηχητικὴ διδασκαλία ὑπὸ τῶν προσερχομένων εἰς αὐτά. Τὸ Α καὶ τὸ Ω τῆς πνευματικῆς τοῦ Χριστιανοῦ ζωῆς εἶναι ὁ κατηχητικὸς καθαρισμὸς του, εἰς τὸν ὁποῖον τόση σημασίαν ἀπέδωσαν ἀπὸ πολλοῦ αἱ ἕξαι Ἐκκλησίαι. Τὸ Συνέδριον τῶν ἱερέων τῆς Β. καὶ Δ. Εὐρώπης κατενόησεν τὴν ἀλήθειαν αὐτὴν καὶ ἔλαβεν ἀποφάσεις, αἵτινες πραγματοποιούμεναι θέλουν ἀποδώσῃ καρπὸς πλουσίους ἐπ' ἀγαθῶ τῶν Ὀρθοδόξων Ἑλλήνων τῶν περιλαμβανομένων ἐν τοῖς ὁρίοις τῆς θεοσώστου Μητροπόλεως Θυατείρων καὶ ἐξύψωσιν τῶν μυστηρίων τῆς Ἱ. Ἐξομολογήσεως καὶ Θ. Εὐχαριστίας εἰς τὴν ἐμπρόπουσαν αὐτῆς θέσιν.

Τελετταῖον ἐξητάσθη τὸ ζήτημα τῆς κοινωνικῆς δρασεως τοῦ ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ Ἑλληνικοῦ ἱερέως. Τὴν ἐπὶ τούτου εἰσηγήσιν ἐποίησατο ὁ χαράσων τὰς γραμμὰς ταύτας ἔχων, ὡς εἶπεν, ὑπ' ὄψιν ἔργα Ἀγγλιστῶν συντεταγμένα, τὴν κοινωνικὴν δράσιν τοῦ ἐφημεριακοῦ Κλήρου τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας, τὰς γραμμὰς τῆς ὁποίας οὗτος ἠκολούθησε κατὰ τὴν μέχρι τοῦδε ἐν Λονδίῳ ἱερατικὴν διακονίαν του καὶ ἐπὶ πᾶσι τούτοις τὰς ἀνάγκας τῶν Ἑλλήνων Ὀρθοδόξων τοῦ ἔξωτερικοῦ. Κατόπιν τῆς εἰσηγήσεως καὶ τῆς συζητήσεως, ἣτις ἐπικολούθησεν ἀνεγνωρίσθη ὅτι ὁ Ἕλληνας ἱερεὺς τοῦ ἔξωτερικοῦ ὀφείλει : α) νὰ ἐπισκέπτηται περιοδικῶς τοὺς Χριστιανούς αὐτοῦ, ἵνα ὡς καλὸς ποιμὴν γινώσκῃ τὰ πρόβατα αὐτοῦ καὶ γινώσκῃται ὑπ' αὐτῶν β) νὰ παρακολουθῇ τοὺς Χριστιανούς αὐτοῦ ὄχι μόνον ὑγιαίνοντας, ἀλλὰ καὶ ἀσθενούντας ἀπευθύνων αὐτοῖς λόγους παρηγορίας καὶ προσφέρων βιβλία ἐποικοδομητικὰ καὶ ἄλλα ἔθνη καὶ θρησκευτικὸν περιεχομένου γ) νὰ φροντίσῃ διὰ τὴν ἀνακούφισιν τῶν ἀναγκῶν τῶν ἀπόρων μελῶν τῆς ἐνορίας συνεργαζόμενος μετὰ τῶν ἐκασταχοῦ φιλανθρωπικῶν καὶ φιλοπτώχων σωματείων δ) νὰ πρωτοστατῇ εἰς τὴν ἵδρυσιν Ἑλληνικῶν σχολείων, ὧν μάθημα προνομιοῦχον θέσιν κατέχον νὰ εἶναι τὸ κατηχητικόν, καὶ ἐν γένει τὴν διάδοσιν καὶ ἐνίσχυσιν τῆς Ἑλληνικῆς αὐτοῦ μορφώσεως τῆς ἐν τῷ ἔξωτερικῷ νεολαίας καὶ ε) νὰ υιοθετῇ καὶ πᾶσαν κίνησιν σημειουμένην ἐν τῇ ἐνορίᾳ του καὶ ἀποσκοποῦσαν τὴν ἐξηγητήσιν σκοπῶν ἔθνη, θρησκευτικῶν καὶ κοινωνικῶν ἐχόντων χαρακτῆρα. «Δὲν πρέπει ὅμως» ἐτόνισεν ἐν τέλει ὁ εἰσηγητὴς οὐδ' ἐπὶ στιγμήν νὰ

λησιμονῶμεν ὅτι ἡ ἐπιτυχία ἐφ' ὧν τούτων τῶν σημείων ἐξαρτᾶται σχεδὸν ἐξ ὀλοκλήρου ἐκ τῆς προσωπικότητος τοῦ ἱερέως. Ἡ προσωπικότης αὐτοῦ εἶναι ἐκείνη, ἣτις θὰ ἐπιβληθῆθαι θὰ ἐμπνεύσῃ θὰ κινητοποιήσῃ δυνάμεις ἀδρανούςας καὶ θὰ δημιουργήσῃ. Ἡ προσωπικότης αὐτοῦ θὰ ἐμφυσήσῃ εἰς τὴν περὶ αὐτὸν Κοινότητα τὸ πῦρ τοῦ ἱεροῦ ἐκείνου ἐνθουσιασμοῦ ἄνευ τοῦ ὁποίου οὐδὲν ἐπιτελεῖται ὡς λέγει ὁ μέγας Ἑμερσων. Ποσάκις, εἶπε, δὲν συναντῶμεν μεταξὺ τοῦ πνευματικοῦ ἡμῶν ποιμνίου τὴν καλλιτέραν θέλησιν, τὰς ἀρίστας διαθέσεις, τὰς ἀρμονικωτέρας γνώμας καὶ μ' ὅλα ταῦτα παρὰ τὴν ἀρμονίαν ταύτην δὲν βλέπομεν εἰμὴ γυμνά ὀστέα στερούμενα νεύρων κινήσεως, καὶ ζωῆν; Τίς ἄλλος, εἶπε, θὰ δώσῃ σάρκα νεῦρα καὶ ζωὴν εἰς τὰ γυμνά ταῦτα ὅσα ὥστε νὰ ἀποτελέσουν ὄργανισμοὺς ὀρθοποδοῦντας, σφριγῶντας, καὶ βαδίζοντας ἀποφασιστικῶς πρὸς τὰ ἐμπρὸς εἰμὴ ὁ ἐνθουσιασμός τοῦ πνευματικοῦ πατρός;

Τὴν τελευταίαν ἡμέραν τοῦ Συνεδρίου ἀνεγνώσθησαν καὶ τροποποιηθέντα ἐγένοντο ἀποδεκτὰ τὰ κορίσματα ἐπὶ ἐνὸς ἐκάστου τῶν θεμάτων, ἅτινα ἐν καιρῷ θέλουσι δημοσιευθῆναι καὶ εἰς τὰς στήλας τῆς Ἐκκλησίας.

Μετὰ ταῦτα κατόπιν προτάσεως γενομένης ὑπὸ τοῦ παροκολουθήσαντος τὰς συνεδρίας τοῦ Συνεδρίου Σεβ. πρ. Λεοντουπόλεως ἀπεφασίσθη ὅπως ἐκδοθῆναι περιοδικὸν τοῦ Κλήρου τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Θυατείρων κληριαίων κατ' ἀρχὰς σκοπὸν ἔχον τὴν ἠθικο-θρησκευτικὴν διάπλασιν τῶν Ἑλλήνων τῆς Ἐδρώ-πης. Ἄπαντες οἱ παρόντες κληρικοὶ μετ' ἐνθουσιασμοῦ ὑπέδεχθησαν τὴν ὠραίαν ταύτην πρότασιν, πρῶτου δὲ διδόντος τὸ παράδειγμα τοῦ Σεβασμ. Προέδρου Μητροπολίτου Θυατείρων, ἐνεγράφησαν ἕκαστος διὰ ποσὸν ἐτήσιον πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ἐνάρξεως καὶ τῆς ἐπὶ ἐν τοῦλάχιστον ἔτος ἀπροσκόπτου ἐκδόσεως τοῦ περιοδικοῦ καὶ ἐν περιπτώσει καθ' ἣν οὐδεμία ἐτέρα συνεισφορὰ ἤθελεν ἐπακολουθήσει.

Αἱ ἐργασίαι τοῦ Συνεδρίου ἔληξαν διὰ προσφωνήσεως τοῦ Σεβασμ. Προέδρου, εὐχαριστήσαντος τοὺς ἱερεῖς διὰ τὴν προθυμίαν καὶ τὸν ζῆλον, μετ' οὗ μετέσχον τοῦ Συνεδρίου καὶ παρηκολούθησαν τὰς ἐργασίας του. «Ἄς ἐπανέλθωμεν, εἶπεν, εἰς τοὺς τόπους, εἰς οὓς ἐτάχθημεν ὅπως διακονῶμεν ἔμπλεοι θάρρους καὶ πεποιθήσεως ἐπὶ τὴν παντοδύναμον βρῆθειαν τοῦ Πανοικτιρομονος Θεοῦ καὶ ἃς ἐπαναλάβωμεν τὰς ἐργασίας ἡμῶν μετὰ μείζονος ζέσεως ἢ πρότερον ἐπ' ἀγαθῶ τῶν Χριστιανῶν, ἐφ' ὧν ἐτάχθημεν ἄγρυπνοι φρουροὶ καὶ φύλακες τῆς ἠθικῆς αὐτῶν ὑγείας καὶ θρησκευτικῆς ἀκμῆς». Εἰς τὴν προσφωνήσιν τοῦ Σεβ. Προέδρου ἀπήντησεν ἐκ μέ-ρους τῶν συνέδρων ὁ Πανος. Μ. Ἀρχιμ. Μ. Κωνσταντινίδης, εὐχαριστήσας τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Θυατείρων διὰ τὸ ἐνδιαφέρον αὐτοῦ τὸ τόσον στοργικόν, ὅπως διευκολύνη τὸ ἔργον τῶν ἐν τῇ δικαιοδοσίᾳ του ἱερέων καὶ διαβεβαιώσας αὐτὸν περὶ τῆς μετ' ἀπολύτου ἀκριβείας ἐκτελέσεως τῶν καθηκόντων τῶν ὡς οἰκονόμων τῶν μυστηρίων Θεοῦ καὶ ποιμένων τοῦ ἐμπιστευθέντος εἰς αὐτοὺς πνευματικοῦ ποιμνίου.

Δέον νὰ σημειωθῆ ὅτι αἱ ἐπίσημαι διπλωματικαὶ ἀρχαὶ αἱ ἀντιπροσωπεύουσαι τὴν Ἑλλάδα ἐν Παρισίοις μέγα ἐνδιαφέρον ἐπεδείξαντο ὑπὲρ τοῦ Συνεδρίου. Κατὰ τὴν Θ. Λειτουργίαν, ἣτις ἐτελέσθη ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῶν ἐργασιῶν τοῦ Συνεδρίου ἀντιπροσωπεύθησαν, μετὰ δὲ τὸ πέρας τῆς πρώτης ταύτης συγκεντρώσεως τῶν ἐν τῇ Β καὶ Δ. Ἐδρῶπι ἐφημερευόντων Ἑλλήνων ἱερέων ἐπίσημον γεῦμα παρετέθη αὐτοῖς ὑπὸ τοῦ ἐξοχωτάτου κ. Ν. Πολίτου τοῦ ὑπερῶχου τούτου ἀνθρώπου καὶ διαπρεποῦς διπλωμάτου τοῦ τιμῶντος διὰ τε τῶν γνώσεων καὶ τῆς ἰκανότητος αὐτοῦ τὴν Ἑλλάδα ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ καὶ ἀπολαύοντος φήμης διεθνoῦς.

Ὁ Μ. Ἀρχιμ. ΜΙΧ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΑΝΑ ΤΟΝ ΤΥΠΟΝ

Ἐν τῇ «Church Quarterly Review» ὁ αἰδ. Τ. Α. Μόχοις ἐπιχειρεῖ δι' ἐμπεριστατωμένης πραγματείας του νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὸ ἐρώτημα ἂν ὁ ἀπ. Παῦλος εἶδε, πράγματι, τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν κατὰ σάρκα («Β' Κορ. ε' 16»). Καὶ ἀπαντᾷ ὅτι κατὰ πάντα τὰ δεδομένα ὁ Παῦλος ἦτο ὁ νέος ἐκεῖνος, ὅστις προσδραμῶν ἠρώτησε τὸν Διδάσκαλον περὶ τῶν ὄρων ἐφ' οὓς θὰ ἠδύνατο νὰ κληρονομήσῃ ζωὴν αἰώνιον, «στυγνάσας» δ' ὅταν ἤκουσε τὴν ἀπάντησιν περὶ πωλήσεως τῶν ὑπαρχόντων του, καὶ διανομῆς εἰς τοὺς πτωχοὺς καὶ τὴν πρόσκλησιν νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ «ἀπῆλθε λυπούμενος». Ὅτι ὁ ἀπ. Παῦλος ἦτο πλούσιος, φαίνεται ἐκ τοῦ ὅτι εἶχε τὰ μέσα καὶ τὴν ἄνεσιν νὰ ἔλθῃ ἐκ Ταρσοῦ εἰς Ἱεροσόλυμα καὶ νὰ σπουδάσῃ ὑπὸ τὸν μέγιστον τῶν συγχρόνων ραββί, ὁποῖος ἦτο ὁ Γαμαλιήλ. Τὸ δὲ γεγονός, ὅτι, μετὰ τὴν εἰς Χριστὸν ἐπιστροφὴν του, εὐαγγελιζόμενος αὐτὸν κατὰ τὰς περιουσίας του ἦτο ἐνδεὴς χρημάτων τόσον ὥστε νὰ ἐργάζηται «ταῖς ἰδίαις χερσὶ» καίτοι δ' ἐνδεὴς δὲν ἐδέχετο νὰ ἦνε βάρος εἰς τοὺς χριστιανούς, ὑποβάλλει τὴν σκέψιν ὅτι μετὰ τὴν εἰς Χριστὸν ἐπιστροφὴν του ἐθυσίασε τὰ πάντα καὶ ἠκολούθησε τὸν Χριστὸν, ἐκτελέσας οὕτω τὴν ἣν ἔλαβε κατὰ τὴν εἰς τὴν ἐρώτησιν του ἐκείνην συμβουλὴν τοῦ Κυρίου. Ὁ συγγραφεὺς εὐρίσκει τὰς ἐξῆς συμπτώσεις καὶ ὁμοιότητας μεταξὺ τοῦ ἐρωτήσαντος τὸν Κύριον καὶ τοῦ Σαύλου: πρῶτον ὅτι ἀμφότεροι ἦσαν νέοι ὁ Σαῦλος ἦτο «νεανίας» ὅταν ἐφύλαττε τὰ ἱμάτια τῶν λιθοβολησάντων τὸν Στέφανον. Δεύτερον, ἀμφότεροι ἤξιοι ἠρέμα καὶ ἄνευ φόβου διαψεύσεως ὅτι ὡς Ἰουδαῖοι ἦσαν ἄψογοι τὴν διαγωγὴν, «ταῦτα πάντα ἐφυλαξάμην ἐκ νεότητός μου» εἶπεν ὁ νέος. «Κατὰ δικαιοσύνην τὴν ἐν νόμῳ γενόμενος ἄμεμπτος» εἶπε περὶ ἑαυτοῦ ὁ ἀπ. Παῦλος. Ἐκ τούτων λοιπὸν ὁ συγγραφεὺς συμπεραίνει ὅτι ὁ ἀπ. Παῦλος εἶδε πράγματι τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν κατὰ σάρκα.

Ἐν τῷ γαλλικῷ προτεσταντικῷ τύπῳ ἐγείρονται διεμαρτυραὶ κατὰ τῆς θρησκευτικῆς πολιτικῆς καὶ τῆς γαλλικῆς κυβερνήσεως. «Ἐν Γαλλίᾳ πρυτανεύει ἀπ' ἀρχοῦ εἰς ἄρκρον ἀπόλυτος «λαϊκισμός». Ἐκ τῶν 120.000 δημοδιδασκάλων αἱ 90.000 ἀνήκουν εἰς τὸ σοσιαλιστικὸν ἢ τὸ κομμουνιστικὸν κόμμα, μετὰξὺ δὲ αὐτῶν ὑπάρχουν καὶ πολλοὶ ὀρθολογισταί, τὰ μέγιστα βλάπτοντες τὴν θρησκευτικότητα τῶν μαθητῶν. Τὸ ἐναντίον συμβαίνει

εἰς τὰς γαλλικὰς ἀποικίας· ἐκεῖ ἡ κυβερνήσις, ὄντι πάσης θυσίας ἐπιδιώκουσα νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν συμπάθειαν τῶν μουσουλμάνων, κτίζει πολυάριθμα τεμένη καὶ συντηρεῖ τὰ μουσουλμανικὰ ἐκπαιδευτήρια καὶ τοὺς διδασκάλους τῶν. Ἡ τοιαύτη πρὸς μὲν τὸν Χριστιανισμὸν ἐπίδειξις δυσμένειας, πρὸς δὲ τὸν μουσουλμανισμὸν εὐνοίας ὑπὸ τῶν μουσουλμάνων χαρακτηρίζεται ὡς τεμκήριον ἀδυναμίας». Ἀπέναντι τῆς τοιαύτης διαγωγῆς τῆς κυβερνήσεως οἱ εὐαγγελικοὶ ζητοῦσι τοῦλάχιστον ἰσότητα μεταχειρίσεως «Διὰ τῆς ἐξασφαλίσεως νῶν ψήφων τῶν μουσουλμάνων οὔτε ἡ φιλία καὶ ἡ ἀφοσίωσις αὐτῶν ἐξασφαλίζεται, καὶ ὁ Χριστιανισμὸς σπουδαίως βλάπτεται».

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Πῶς καταστρέφεται.

Πάμπολλα μέχρι τοῦδε ἐλέχθησαν καὶ ἐγράφησαν περὶ τῆς κατὰ τὸν χρόνον τῆς θητείας ὑπονομεύσεως τῆς υγείας τῆς ἑλληνικῆς νεολαίας καὶ φαίνεται ὅτι ἤρχισαν νὰ λαμβάνωνται μέτρα περὶ βελτιώσεως τῆς καταστάσεως. Δὲν ἔχομεν δυστυχῶς νὰ εἴπωμεν τὸ αὐτὸ καὶ περὶ τῆς ἠθικῆς υγείας τοῦ ἀνθρώπου τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ. Δοχοὶ καὶ τάγματα ὀδηγούμενα εἰς τὰ γυμνάσια καθ' ἑκάστην ἢ μετὰ τὰ γυμνάσια ἐπιστρέφοντα εἰς τοὺς στρατώνας τῶν ἄδουν κατὰ τὰς διὰ τῶν ὁδῶν τῆς πόλεως διελεύσεις τῶν τοιαύτα χυδαία ἐρωτικὰ ἄσματα προεξαρχόντων τῶν ἀξιωματικῶν τῶν, ὥστε νὰ ἐμποιῆται ἡ ἐντύπωσις ὅτι οὐδὲν πατριωτικὸν ἢ ἄλλο φρονηματικὸν ἄσμα τοῖς εἶνε γνωστὸν. Ἡ ἐντύπωσις ἀποβαίνει ἀπίερωσ χειροτέρα ὅταν οἱ νεοσύλλεκτοὶ ἄδουν τὰ αὐτὰ καὶ χειρότερα χυδαιολογήματα ὀδηγούμενοι κατὰ τὰς Κυριακάς εἰς τὸν ναὸν δι' ὀλίγα λεπτά, ἢ ἐπιστρέφοντες μετὰ τὴν προσευχὴν εἰς τὰ ἴδια. Δὲν ἔτυχε νὰ ἀκούσῃ αὐτὰς τὰς ἄσματικὰς ἀσχημίας κανεὶς ἐκ τῶν ἀνωτέρων ἀξιωματικῶν;

Ὅπισθοδρομικότης.

Φαίνεται ὅτι εἶνε μοιραῖον πᾶσα ἐφεύρεσις νὰ ἔχῃ πρὸς τῆ καλῆ τῆς ὄψεως καὶ τὴν ἀντίθετον. Οὕτω ἐφευρέθη τὸ αὐτοκίνητον, ἐσυντόμευσε τὰς ἀποστάσεις, δηκόλυσε τὰς συγκοινωνίας καὶ ἐγένενο ὁ τυπικώτερος τῆς προόδου συμβολισμὸς μὲ τὴν ἱλιγγιάδῃ πρὸς τὰ πρόσω ὁρμῆν του. Ἀλλὰ τὸ αὐτὸ αὐτοκίνητον οὐνετέλεσε τεραστίως εἰς τὴν αὐξήσιν τῆς σπατάλης, εἰς τὴν ἀπομάκρυνσιν τῆς γυναικὸς ἀπὸ τὴν οἰκογενειακὴν ἐστίαν καὶ τὴν ἀποξένωσιν τῆς οἰκογενείας ἀπὸ ὅ,τι εἰς τὴν οἰκογενειακὴν γλῶσσαν λέγεται ἐσπίτι». Καί, τῆ ἀληθείᾳ, ἐνώπιον τῶν τελευταίων τούτων κινδύνων δὲν θὰ ἦτο ἀπροσδιόνησον νὰ σκεφθῶμεν περὶ ὀπισθοδρομῆσεως. Ἐπὶ οἰανδήποτε ἔννοιαν καὶ ἂν χρησιμοποιοῦμεν τὴν «περισυλλογὴν», πάντοτε

εἶνε σωτήριος ἀρετὴ, ἐνῶ ἡ αὐτοκίνητιστικὴ ἀποκέντρωσις καὶ ὁ διὰ τῆς βενζίνης διασκορπισμὸς μακρὰν τοῦ οἰκογενειακοῦ κέντρου εἶνε μία κακὴ διάλυσις, τὴν ὁποίαν οὐδεμία ἀπὸ τοῦ αὐτοκινήτου εὐεργεσία εἰς τὰς ὑλικὰς τοῦ ἀνθρώπου ἀνάγκας δύναται ν' ἀποζημιώσῃ. Εἰς αὐτὰς τὰς σκέψεις ἄγει μία πρόχειρος ἀλλὰ καὶ ἀληθινὴ φιλοσοφία ἐπὶ τοῦ αὐτοκινήτου ὡς κοινωνικοῦ παράγοντος.

Τὸ σύγχρονον μέτρον τῶν ἀξιών.

«Τὸ χρῆμα εἶνε τὸ μόνον μέτρον τῶν ἀξιών εἰς τὴν ἐποχὴν μας». Ὁ ἀφορισμὸς οὗτος, καὶ ἂν δὲν ἐξήρηχετο ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ διασήμου Μπέρναρ Σῶ, δὲν θὰ ἠκούετο ὡς πρωτάκουστος σήμερον, διότι εἶνε κοινολεκτούμενος. Τὸν δοκιμάζομεν, δυστυχῶς, καθ' ἑκάστην. Ὁλη ἡ ἀξία ἐμπεριέχεται εἰς τὰς τραπέζας, σοβεῖ διὰ τοῦ αὐτοκινήτου, ἀκτινοβολεῖ εἰς τοὺς πολυέδρους ἀδάμαντας καὶ κραυγάζει ἀπὸ τῶν δωμάτων τῶν καλλιμαρμάρων μεγάρων. Ἀδιάφορον ἂν παχύνῃ γαστέρας κρεωπωλείων καὶ ἂν ζωογονῇ κρανία κενά. Ἐπάρχουν κεφαλαὶ κύπτουσαι ἐμβριθῶς ἐπὶ πολυγυμνῶν πεδίων ἐρεύνης καὶ καρδιαὶ πάλλουσαι τοὺς εὐγενεστέρους παλμούς. Τί τὸ πνεῦμα τὸ βαθὺ καὶ τὸ συναίσθημα τὸ λεπτὸν πρὸς τὰς τραπεζιτικὰς ἐπιταγὰς, τὸν βύσσον καὶ τὴν πορφύραν! Ἴσως ἡ μόνη παρηγορία τῶν παραθεωρουμένων ἀξιών εἶνε ὅτι ὁ Σῶ τὰς θεωρεῖ ὑποχωρούσας μόνον «εἰς τὴν ἐποχὴν μας». Καὶ ὅμως εἰς τὰ βάθη τῆς συνειδήσεως πάσης ἐποχῆς ὁ πλοῦτος σπανίως ὑψώθη ὑπὲρ τὸν προορισμὸν ἀπλοῦ σάγματος, ἐνῶ πάντοτε τὸ πνεῦμα, ἡ καρδιά καὶ ἡ ἠθικὴ ὑπῆρξαν τὰ ἄρματα τολμηρῶν, ὑψηλῶν καὶ εὐγενῶν ἀναβάσεων.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Δ. Ἱερά Σύνοδος συνήλθεν εἰς δύο συνεδρίας κατὰ τὴν λήξασαν ἑβδομάδα.

— Ἀντιπροσωπεῖα τῆς Δ. Ἱεράς Συνόδου ἐκ τῶν Σφβ. Εἰσήτης Πολυκάρπου, Μαρωνείας Ἀνθίμου, Τρίκκης καὶ Στάγων Πολυκάρπου γενομένη δεκτὴ τὴν παρελθούσαν Τετάρτην ὑπὸ τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ ἐξέθηκεν εἰς αὐτὸν τὴν οἰκονομικὴν κατάστασιν τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ κ. Πρωθυπουργὸς συνέστησεν ὅπως ἐπιδιωχθῇ ἡ ρευστοποιήσις τῆς Μοναστηριακῆς περιουσίας, ὑπεσχέθη δὲ ὅτι ἡ Κυβερνήσις θὰ ἐπιχορηγῇ εἰς τὸ Γεν. Ἐκκλησιαστικὸν Ταμεῖον τὸ ποσὸν Δρχ. 2.500.000.

— Ἐνεκρίθη ἡ ἐτέλεις τῆς, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 14 ἐ. β. ἀποφάσεως τοῦ Ἐπισκοπικοῦ Δικαστηρίου τῆς

Ἰ. Μητροπόλεως Ἀρτης, ἐπιβληθείσης ποινῆς τῆς μηνιαίας ἀργίας ἀπὸ πάσης Ἱεροπραξίας μετ' ἰσοχρόνου στερήσεως τῶν ἐφημεριακῶν αὐτοῦ δικαιωμάτων, εἰς τὸν ἐφημέριον τοῦ ἐν Γραμμάντῃ Ἰ. Ναοῦ τῆς Ἀγ. Παρασκευῆς Νικόλ. Μαργάρην.

—Τὸ νέον Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ ἐν Πειραιεὶ Ἀσύλου Ἁγίου Σπυρίδωνος κατηρτίσθη ὑπὸ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου διὰ τὴν ἀπὸ τοῦ Νοεμβρίου 1929 τριετίαν ὡς ἐξῆς: Καὶ Κατίνα Κ. Νικολετοπούλου Ἀντιπρόεδρος, Κα Σοφία Γιαννοπούλου, Κα Ζωὴ Β. Τζιγγούνη, Κα Φυλλίτσα, Καράλη, Κα Μαρία Ζαγορά, Κα Μεταξία Δημ. Μητάκη, Κα Εὐφροσύνη Ἀργυρίου, Κα Ἄννα Σκοπελίτου, Κα Μαρία Σ. Παναγιωτοπούλου, Λίς Ἀλεξάνδρα Δρίτσα, Κοσ Πλειαδάκης Ταμίας.

—Ἐπειδὴ ἐγνώσθη ὅτι Ἀγιορεῖται τινες παλαιοημερολογίται μοναχοί, περιορχόμενοι τὰ χωρία ἐπιδεικνύουσιν ἄδειαν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς πρὸς τέλεσιν Λειτουργίας, δι' Ἐγκυκλίου τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου ὑπ' ἀριθμ. 3964 καὶ ἀπὸ τῆς 30 Ὀκτωβρίου ἐν. ἔ. πρὸς τοὺς Ἀοχιερατικοὺς Ἐπιτρόπους τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἐδηλώθη ὅτι τοιαύτη ἄδεια οὐτ' ἐξεδόθη οὔτε ἦτο δυνατόν νὰ ἐκδοθῇ παρὰ Ἀρχιεπισκοπῆς ὅθεν ἐπιβάλλεται ὅπως ἐνεργοῦντες τὰ νόμιμα ζητῶσιν οἱ Ἐπίτροποι παρὰ τῆς Ἀστυνομίας τὴν ἀπομάκρυνσιν τῶν εἰρημένων μοναχῶν συμβουλευσάτω δὲ τὸν λαὸν νὰ μὴ παρασύρεται παρ' αὐτῶν εἰς τὴν πλάνην.

—Τὴν παρελθούσαν Τετάρτην 13ην τοῦ μ. ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου Χρυσοστόμου, ἐώρταζεν ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος τὴν ὀνομαστικὴν αὐτοῦ ἑορτήν. Τὴν θείαν Λειτουργίαν ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ ναῷ Ἀθηνῶν ἐτέλεσεν ὁ ἐορτάζων Ἀρχιεπίσκοπος συμπαραστατούμενος ὑπὸ τῶν Βοηθῶν Ἐπισκόπων Σταυροπόλεως καὶ Βρεσθῆνης μετὰ δεκάδος ἐφημεριῶν ἕξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς. Χορὸς ἐκ τριάκοντα Βυζαντινῶν ἱεροψαλτῶν ἔψαλλε κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὅλης ἱερᾶς ἀκολουθίας. Ἐν τῷ ἱερῷ Βήματι παρίσταντο οἱ Σεβ. Συνοδικοὶ καὶ πάντες οἱ παρεπιδημοῦντες ἐν Ἀθήναις Ἀρχιερεῖς καὶ πλείστοι ἐφημέριοι. Ἄπειρον δὲ πλῆθος εὐσεβοῦς λαοῦ κατέκλυε τὸν ἱερὸν ναόν. Μετὰ τὸ πέρας τῆς θείας Λειτουργίας ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος φέρων τὸν μανδύαν συναδεύθη ὑπὸ τοῦ ἱεροῦ Κλήρου εἰς τὸ Μέγαρον τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς. Ἐκεῖ ὁ πρῶτος τῇ τάξει ἐκ τῶν Σεβ. Συνοδικῶν Μητροπολίτης Ξάνθης κ. Πολύκαρπος προσεφώνησε τὸν ἐορτάζοντα Πρωθιεράρχην εὐχηθεὶς αὐτῷ τὰ δέοντα ἐκ μέρους τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Μετὰ τὴν ἀπάντησιν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου εὐ-

χαριστήσαντος καὶ ἐπικαλεσθέντος τὴν ἀδελφικὴν συνεργασίαν πάντων τῶν Ἱεραρχῶν ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας, προσεφώνησεν αὐτὸν ὁ Ἀντιπρόεδρος τοῦ Ἱεροῦ Συνδέσμου Ἀθηνῶν κ. Ρωμαῖνὸς οἰκονόμος, ἐκ μέρους τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, ὁ Ἀρχιμ. κ. Ψύλας ἰδιαιτέρως ἐκ μέρους τοῦ προσφυγικοῦ Κλήρου, ὁ Α'. Γραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐκ μέρους τοῦ προσωπικοῦ αὐτῆς, ὁ Ἐξαρχος τοῦ Παναγίου Τάφου Ἱερ. Βενέδικτος ἐκ μέρους τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων ὁ Πρόεδρος τοῦ Συνδέσμου τῶν ἱεροψαλτῶν κ. Παπᾶς, ὁ Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου κ. Μεσολοφῆς, καὶ ἐκ μέρους τῶν φουιτητῶν τῆς Θεολογίας ὁ κ. Ε. Κλεόμβροτος, εἰς οὓς ἀπήντησε καταλήλως ὁ Ἀρχιεπίσκοπος. Ἐν τῷ μεταξὺ χιλιάδες λαοῦ κατέκλυσαν πάσας τὰς αἰθούσας τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς μέχρι συνοσισμοῦ, ἐπὶ ὧρας δὲ διήρκεσεν ὁ χαιρετισμὸς ἐνὸς ἐκάστου πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον. Μετὰ τοῦτο προσήλθον ὁ Διευθυντὴς τῆς Ριζαρείου Ἐκκλησιᾶς Σχολῆς μετὰ τῶν Καθηγητῶν καὶ τῶν μαθητῶν, οἵτινες ἔψαλλον τὴν φήμην τοῦ Μακαριωτάτου, τὰ ὄρφανὰ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ὀρφανοτροφείου Ἀγ. Γεωργίου Πειραιῶς καὶ τοῦ Ἀσύλου τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου προσκομίζοντα ἄνθη καὶ ἐκφράζοντα τὴν χαρὰν των, ὡσαύτως ὁμὰς μαθητῶν καὶ μαθητριῶν τῆς νεοσυστάτου Σιβιτανιδείου Σχολῆς. Βαθυτάτην συγκίνησιν προὐκάλεσεν ἡ ἐμφάνισις τῶν ὄρφανῶν προστατευομένων τῆς Ἐκκλησίας, πολλοὶ δὲ τῶν παρόντων ἐδάκρυσαν. Μετὰ μεσημβρίαν προσήλθον εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν ἀντιπροσωπεῖαι τῶν θρησκευτικῶν ὀργανώσεων Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς, ὡς καὶ τὸ Προεδρεῖον τοῦ Συλλόγου «Ὁ Πανάγιος Τάφος». Αἱ ἐπισκέψεις ἐξηκολούθησαν καὶ τὴν ἐπομένην. Μεταξὺ τῶν ἐπισκεπτῶν ἦσαν ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας, ὁ Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως, Ὑπουργοί, Βουλευταὶ καὶ Γερουσιασταί, οἱ Δήμαρχοι Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς, ὁ Πρύτανης τοῦ Πανεπιστημίου πλείστοι Καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου καὶ Ἀκαδημαῖκοι καὶ πάσης τάξεως ἄνθρωποι. Συνεχάρησαν δὲ αὐτὸν τηλεγραφικῶς οἱ Πατριάρχαι καὶ οἱ λοιποὶ Πρόεδροι τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ὁ πρῶτος Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Κωνσταντίνος, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Σιναίου καὶ πλείστοι ἕτεροι.

—Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σεργῶν κ. Κωνσταντῖνος δι' Ἐγκυκλίου αὐτοῦ ἐκάμισε τοὺς διαγωνισμοὺς τῶν γυναικείων καλλονῶν, ὡς ὑποθάλλοντας τὴν ἀνηθικότητα, ὡσαύτως ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης δι' Ἐγκυκλίου ὑπέδειξεν ὅτι ἡ ὑπερβολικὴ ἐπίδοσις εἰς τὸν ἀθλητισμὸν τείνει ν' ἀπομακρύνῃ ἐκ τῶν ναῶν τὴν νεότητα.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Κατὰ τὰς σοβιετικὰς ἐφημερίδας, ἐν τῇ κομοπόλει Λιουντίνοβα οἱ κάτοικοι ἀντέστησαν εἰς τὴν ἀπόπειραν τῶν μπολσεβίκων νὰ κλείσουν τὸν ναὸν των. Εἰς τὰς συνελεύσεις των, κατὰ τὰς ὁποίας συνεζητήθη τὸ ζήτημα τοῦ κλεισίματος τοῦ ναοῦ, διενέμοντο ἀνώνυμοι ἀπειλαὶ κατὰ παντός ὅστις θὰ ἐτόλμα νὰ συνηγορήσῃ ὑπὲρ αὐτοῦ. Ἐπ' ἴσης εἰς τὰς πύλας τῆς ἐκκλησίας ἐτοιχοκολλήθησαν παρόμοιαι προειδοποιήσεις. Μεγάλῃ ἀντίδρασις βυσοδομεῖται κατὰ τῆς σοβιετικῆς ἀρχῆς μετ' ἀπειλῶν ὅτι τοὺς κομμουνιστὰς θὰ καρφώσουν εἰς τοὺς τοίχους τοῦ ναοῦ. Μία ἐργάτις συνηγορήσασα ὑπὲρ τοῦ κλεισίματός του ὑπέστη φονικὴν κατὰ τὴν νύκτα ἐπίθεσιν. Ὁ πρόεδρος τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ συμβουλίου προξενεῖ ταραχὴν ἀντισοβιετικὴν μεταξὺ τῶν ἐργατικῶν μαζῶν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΠΟΛΩΝΙΑΣ

Ἐν τῷ τύπῳ εἶχεν ἀναγραφῆ ὅτι ἐν τῷ ἐν Πράγῃ συγκροτηθέντι συνεδρίῳ τῶν ὁπαδῶν τῆς ῥωμαϊκῆς Ἐκκλησίας ὁ ὀρθόδοξος καθηγητὴς τῆς Θεολογ. Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βαρσοβίας Ζιζίκην ὁμιλήσας ἐχαρέτισε τὸ συνέδριον ἐκ μέρους τῶν ῥώσων ὁπαδῶν τοῦ δυτικοῦ δόγματος. Τῷ τῷ μαθῶν ὁ Πρωθιεράρχης τῆς ἐν Πολωνίᾳ ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐζήτησεν ἐξηγήσεις παρὰ τοῦ καθηγητοῦ, οὗτος δ' ἀπήντησεν ὅτι πράγματι ὁμίλησεν, ἀλλ' οὐχὶ ἐκ προσώπου ἄλλων, ἀλλ' ἐξ ἑαυτοῦ, ὡς προσωπικῶς ἐνδιαφερόμενος περὶ τοῦ ῥωμαϊσμοῦ, ὅτι δὲ ὁμιλῶν περὶ τῆς εἰς τοὺς ῥώσους παρασχεθείσης ὑπὸ τοῦ Πάπα ἀρωγῆς προσέθηκεν ὅτι «ἐὰν ἡ λέξις Roma ἀναγνωσθῆ καρκινικῶς θὰ προκύψῃ ἡ λέξις Amor». Ὁ καθηγητὴς φέρεται ἐπ' ἴσης ἐπισήμως ἐκφράσας εὐχαριστίας διὰ τοὺς λόγους συμπαθείας, τοὺς ὁποίους εἶπεν ὁ μοναχὸς D' Herbigny ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἐν Μόσχᾳ κατεδαφίσεως τοῦ προσκυνήματος τῆς εἰκόνης τῆς Παναγίας τῶν Ἰβήρων. Ὁ Μακαρ. Διονύσιος λαβὼν τὰς ἐξηγήσεις ταύτας διεβίβασε πρὸς τὸν καθηγητὴν ἐπιτιμητικὸν ἔγγραφον διότι διὰ τῆς ἀτόπου πράξεώς του ἐγένετο πρόξενος ταραχῆς μεταξὺ τοῦ ὀρθοδόξου πληθυσμοῦ τῆς Πολωνίας. «Ἐὰν ἐνδιεφέρεσθε ἀτομικῶς περὶ τοῦ ῥωμαϊσμοῦ, θὰ ἠδύνασθε νὰ πιστοποιήσητε εὐρύτατα ἐν αὐτῇ τῇ Πολωνίᾳ τὴν ξένην πρὸς τὴν χριστιανικὴν ἀγάπην μισαλλοδοξίαν του, ἐκ τῆς ὁποίας τοσαύτη βλάβη προσγίνεται εἰς χιλιάδας ὀρθοδόξων Πολωνῶν πολιτῶν... Ἐὰν ἐν τῷ ῥωμαϊκῷ τῆς Πράγας συνεδρίῳ ἐπρυτάνευεν ὄντως πνεῦμα χριστιανικῆς ἀγάπης, τὰ μέλη αὐτοῦ θὰ ἔπρεπε νὰ διαδηλώσωσι τὴν ἀγανάκτησίν των δι' ὅσα διαπράττει ὁ στρατευόμενος ῥωμαϊσμός

κατὰ τῆς Ὀρθοδοξίας ἐν Πολωνίᾳ, ἔνθα οἱ φανατικοὶ ὁπαδοὶ του, ὑποκινούμενοι καὶ ὑπὸ τοῦ κλήρου των, καταστρέφουν τοὺς ὀρθοδόξους ναοὺς...».

ΛΑΤΙΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Δύο ἐπίσημοι ἀντιπρόσωποι τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας ἐν Ἀμερικῇ ἐπισκεφθέντες πρὸ τινος τῶν Προέδρων τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν ἐπέδωκαν αὐτῷ ἐν ἐπισήμῳ ἀκροάσει ἀντίτυπον τῆς «Συμβάσεως τοῦ Λατερανοῦ». Τὸ διάβημα τοῦτο ἐχαρκτηρίσθη ὡς προανάκρουσμα τῶν μελλουσῶν διπλωματικῶν σχέσεων τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν καὶ τοῦ Κράτους τοῦ Βατικανοῦ διὰ τῆς ἀνταλλαγῆς πρεσβευτῶν μεταξὺ Βατικανοῦ καὶ Οὐάσιγκτον.

—Ἐξεδόθη πρὸ τινος νέα μετάφρασις τῆς Ἁγίας Γραφῆς εἰς τὴν ἰταλικὴν γλῶσσαν ὑπὸ τῆς Ἐταιρείας τοῦ ἁγ. Παύλου, φέρουσα τὸ κανονικὸν imprimatur τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς, καὶ καταρτισθεῖσα ἐκ συνεργασίας ἑξ ἱερέων καὶ ἑνὸς λαϊκοῦ, τοῦ καθηγητοῦ Felix Ramorino. Σύνκειται ἐκ σελίδων 1630, προῆλθε δ' ἐκ τῆς λατινικῆς Βουλγάτας, ἣν ἐκήρυξεν αὐθεντικὴν ἢ ἐν Τριδέντῳ σύνοδος. Διὸ καὶ ἐχαρκτηρίσθη ὑπὸ τινων ὡς «μετάφρασις μεταφράσεως», ὁ δὲ καθηγ. E. Comba ἔγραψεν ὅτι «μία μετάφρασις τῆς ἁγ. Γραφῆς ἐκ τοῦ λατινικοῦ κειμένου τῆς Βουλγάτας δὲν δύναται νὰ ἔχῃ ἀξίαν καὶ ὠφέλειάν τινα εἰ μὴ δι' ἐκείνον ὅστις θέλει νὰ γνωρίσῃ τὴν Βουλγάταν».

ΔΙΑΦΟΡΑ

Ραδιοτηλεγραφητὴς τις τῆς Νέας Ὁρλεάνης ἐν στιγμαῖς ἀπραξίας ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ του ἀναγνώσας τὸν 33 ψαλμὸν καὶ μὴ ἔχων ραδιοτηλεγράφημα πρὸς διαβίβασιν, ἐσκέφθη αἴφνης νὰ τηλεγραφήσῃ ἀνὰ τὸν ὠκεανὸν τὸν ἀναγνωσθέντα ψαλμὸν. Μόλις ἐτελείωσε καὶ τὴν τελευταίαν λέξιν, δέκα καὶ ἑξ ἀτμόπλοια ἀπήντησαν διὰ τοῦ ἀσφράτου αὐτῶν τὴν λέξιν «Ἀμήν».

—Πρὸ τινος χρόνου ὁ λατῖνος ἱερεὺς Ἰωσήφ Βίλπερι ἐξέδωκε τὸν πρῶτον τόμον τοῦ μεγάλου του ἔργου περὶ τῶν πρώτων χριστιανικῶν ἐπιταφίων μνημείων. Τὸ θαυμάσιον τοῦτο σύγγραμμα εἶνε καρπὸς ἐργασίας ὀλοκλήρου τῆς ζωῆς τοῦ γνωστοῦ τούτου ἐρευνητοῦ τῆς ἀρχαίας χριστιανικῆς τέχνης. Πρὸς ἄλλοις πολλοῖς μικροτέροις ἔργοις ἐξέδωκε καὶ τρεῖς μεγάλας συλλογὰς ὑπὸ τύπον λευκομάτων, περιεχοῦσας τὰς «Παραστάσεις τῶν κατακομβῶν τῆς Ρώμης», τὰ «Ἀρχαῖα χριστιανικὰ σημεῖα (ψηφιδωτὰ) καὶ τὰς παραστάσεις τῆς Ρώμης» καὶ τὰ «Ρωμαϊκὰ μουσειώματα ἐν τοῖς ναοῖς τῶν ἑκατονταετηρίδων δ'—ιγ'».

—Οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας καὶ οἱ κατάλογοι τῶν ἀγιογραφικῶν χειρογράφων συχνάκις ἀναφέρουσι τὰς οὕτω ἀποκληθείσας «Πράξεις Παύλου», αἵτινες κατὰ τοὺς πρώτους τοῦ Χριστιανισμοῦ χρόνους ἀπῆλθον μεγάλης ὑπολήψεως, περὶ τῶν ὁποίων ὁμοῦς δύσκολον ἦτο νὰ σχηματισθῆ ὠρισμένη ἰδέα μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ὁ ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τοῦ Βερολίνου καθηγητῆς τῆς Ἐκκλησιολογίας Σμιτ ἀνεκάλυψε κατὰ τὸ 1897 ἐν παπύρῳ σωζομένῳ ἐν τῇ πανεπιστημιακῇ βιβλιοθήκῃ τῶν Αἰδελβέργης ἀποσπάσματα τινὰ τῶν «Πράξεων» τούτων. Ἐκ τῶν ἀποσπασμάτων τούτων κατορθώθη νὰ ἐξακριβωθῆ ὅτι σειρὰ καὶ ἄλλων ἀποσπασμάτων ἀνήκει εἰς τὰς αὐτὰς «Πράξεις». Αἱ «Πράξεις Παύλου» ἀνάγονται εἰς τὸ 180 μ. Χ., περιέχουσι δὲ τὸν βίον τοῦ ἀποστόλου καθ' ὃν τρόπον ἐγινώσκετο ὑπὸ τῶν χριστιανῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Ὁ ἀπόστολος παρουσιάζεται ἐνταῦθα ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ ἀρχαίου χριστιανικοῦ ἐθνικοῦ ἰδεώδους, πολέμιος τῆς αἰρέσεως τῶν γνωστικῶν, μέγας κήρυξ τοῦ Εὐαγγελίου καὶ θαυματουργός. Τὰ κατὰ τὴν ἀποκάλυψιν τοῦ 1897 διαπιστωθέντα ὡς ἔλλείποντα σπουδαῖα ἀποσπάσματα ἤδη ἀνευρέθησαν πάλιν ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ καθηγητοῦ Σμιτ ἐν δέσμῃ παπύρου ἀγορασθέντων τῷ 1927 παρὰ αἰγυπτίου ἀρχαιοκαπήλου καὶ νῦν εὐρισκομένων

ἐν τῇ πανεπιστημιακῇ βιβλιοθήκῃ τοῦ Ἀμβούργου. Ὁ πάπυρος οὗτος συμπληροῖ τὰς περὶ τῶν «Πράξεων Παύλου» εἰδήσεις, ὡς περιέχον τὰ ἐλλείποντα τμήματα ἀπὸ τὸ ἐπεισόδιον τῆς Ἐφέσου καὶ ἀπὸ τὴν ὑπὸ τῶν Πατέρων ἀναφερομένην ἀφήγησιν περὶ τοῦ βαπτισθέντος καὶ ὁμιλοῦντος λέοντος. Πρὸς τοὺς περιλαμβάνει καὶ τὰς «Παροιμίας Σολομῶντος», τὸ «Ἄσμα Ἀσμάτων» καὶ τὸν «Θρῆνον» Ἱερεμίου ἐν μεταφράσει ἐκ τῆς ἑλληνικῆς εἰς τὴν κοπτικὴν, ἢ μᾶλλον εἰς τὴν διάλεκτον τὴν τότε ὁμιλουμένην εἰς τὰ περὶχωρα τῆς δάσεως τοῦ Φαγιούμ. Ὁ ἀνακαλυφθεὶς πάπυρος ἀνάγεται εἰς τὸ 300 μ. Χ., ἀπὸ ἀπόψεως δὲ γλωσσολογικῆς χαρακτηρίζεται ὡς μοναδικὸν εἰς τὸ εἶδος τοῦ μνημεῖον, διότι εἶνε τὸ ἀρχαιότερον ἐκ τῶν ἐν τῇ κοπτικῇ γλώσσῃ γνωστικῶν. Ἐκ τῆς ἀναγνώσεως καὶ ἐκδόσεως τοῦ σπουδαίου τούτου χειρογράφου ἀναμένονται νέα ἐνδιαφέροντα καὶ ἀπροσδόκητοι ἀνακαλύψεις.

NEA BIBLIA

Ἀθηναγόρα, Μητροπολίτου Παραμυθίας καὶ Φιλιατῶν, Ὁ Μέγας Πατριάρχης Ἰωακείμ ὁ Γ'. (Ἀνατύπωσις ἐκ τοῦ «Ἀγ. Σπυρίδωνος») Ἐν Κερκύρα 1929. Ἀναιρῶν ὁ σ. γνώμας τοῦ Μητροπολίτου Ἡρακλείας Φιλαρέτου διατυπωθείσας ἐν τῷ τελευταίῳ τόμῳ τῆς Ἐκκλησιολογίας παρέχει ζωηρὰν εἰκόνα τῆς προσωπικότητος καὶ τῆς δράσεως τοῦ Πατριάρχου Ἰωακείμ Γ'.

Π Α Ρ Α Ρ Τ Η Μ Α

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ Ἡγουμελίον τῶν ἠνωμένων Ἱερῶν Μονῶν Σηπλαιῶν, Μπουνάσης καὶ Ταξιάρχου, διακηρύττει ὅτι ἐπαναλαμβάνεται, διὰ πλειοδοτικῆς δημοπρασίας, ἡ ἐκποίηση τῶν ἀγρῶν τῆς I. Μοιῆς Μπουνάσης κειμένη ἐν ταῖς θέσεσι 1) Ράτσινα, ἐκ στρεμ. 15 καὶ 2) «Σωτήρος» ἐκ στρεμμάτων. 12, τῆς περιφερείας τῆς κοινότητος Παρασκευῆς. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Δισκάτῃ τὴν 1ην τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν, καὶ ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογραφοῦτος Εἰρηνοδίκου Δισκάτης κ. Γεωργίου Ροδοπούλου, ἢ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ, τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς I. Μητροπόλεως Γρεβενῶν, καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Μοιῆς. Οἱ ὅροι συγγραφῆς ὑποχρέσεως εὐρίσκονται ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Ἱερῶν Μονῶν Σηπλαιῶν, καὶ ἐν τῷ Κοινοτικῷ Γραφείῳ Δεσκάτης ἔνθα οἱ βουλούμενοι δύνανται νὰ λάβωσι γνώσιν.

Τὸ Ἡγουμελίον Ἱερῶν Μονῶν Ἱερουσαλὴμ Διακηρύττει ὅτι τὴν 3ην τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10ην π. μ. καὶ ἐν τῷ ἐν Δαυλεῖα συνήθει τόπῳ Δημοπρασιῶν ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτ. δημοπρασίαν ἐκποίησεως ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Χαιρωνείας ἄρμ. Δαλαμάγκα καὶ ἀντιπροσώπου τῆς Μοιῆς τὸ ποιμνιον τῆς Μοιῆς ἀποτελούμενον ἀπὸ 1) Τράγους 22. 2) Μηλλιόρια 11. 3) ἐρίφια 42 καὶ καὶ 4) αἴγας 135 ὑπὸ τοὺς ἐξῆς ὄρους καὶ ὑποχρεώσεις τῶν πλειοδοτούντων. Πρώτην προσφορὰν ὀρίζομεν διὰ τοὺς τράγους καὶ δι' ἕκαστον ἐξ αὐτῶν δραχ.

550, διὰ τὰ μηλλιόρια δραχ. 250, διὰ τὰ ἐρίφια δραχ. 180 καὶ διὰ τὰς αἴγας δραχ. 250.

Τὸ Ἡγουμελίον τῆς Ἱερῶν Μονῶν Θεοτόκου τῆς I Μητροπόλεως Ἄρτης διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν γεννησομένην ἐν Ἄρτῃ καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν τὴν 24 Νοεμβρίου ἐ. ἔ. ἔτους ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ἄρτης κ. Ἠλία Καφφετζῆ καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς μονῆς ἢ ἐκποίησης ἐβδομήκοντα πέντε προβάτων διαφόρων ἡλικιῶν συμφώνως τοῖς ὅροις τῆς ταυταριθμοῦ διακηρύξεως ἡμῶν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Μακρονείας ΑΝΘΙΜΟΣ
Τρίκκης καὶ Σταγῶν ΠΟΥΛΚΑΡΠΟΣ
Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος Θεοδόσιος Σπεράντζας
Τίμημα ἐτησίως συνδρομῆς

Ἑσῶτ. Δρχ. 60. Ἑξῶτ. Φρ. 60. Ἀμερικῆς Δολ. 3
Ἱερῶν Μονῶν καὶ Ἱερῶν Ναῶν Πρωτευουσῶν
Ἐπαρχιῶν Δρ. 100 Ναῶν χωριῶν Δρ. 60 Ἱερῶν
ἑσωτερικοῦ Δρ. 30. Ἐμβάσματα καὶ ἀποστολαὶ
Διαχείρισιν Περιοδικῶν «Ἐκκλησία».
Μεγάρων Ἀρχιεπισκοπῆς ὁδ. Φιλοθέης 21

Τύποις «Φοίνικος» Ὅδος Σταδίου 44, Ἀθήναι